

Jeden svět nestačí



Alexandra Hamplová

● — pointa

Jeden svět nestačí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Alexandra Hamplová

Jeden svět nestačí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Jeden svět mstačí

Jeden svět nestačí

Alexandra Hamplová

● ■ pointa

Copyright © Alexandra Hamplová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-863-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5158-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5159-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5151-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

prolog

V blízké budoucnosti

„Pane, protestující přelezli plot. Mám zahájit akci?“

„Ne, Same, ještě počkej. Dál se nedostanou.“

„Pane, na kamerových záběrech je vidět útok šelem. Dostávají se skrz dráty!“

„Vždyť jsme před měsícem instalovali nové lasery!“

„Alarmy jsou upravené, aby se nespouštěly s každým pohybem. Vzpomínáte, jak se musela evakuovat celá budova, když na plot usedl ptáček?“

„Same, najal jsem tě, abys dělal práci za mě. Rozhodně teď nebudu vzpomínat na nějakého ptáka. Musím zadržet tyhle lidi,“ ukázal na skupinu snažící se dostat do budovy, „abych ty svoje udržel v bezpečí.“

„Ano, pane. Vydržte, máme další hlášení...“

„Proboha, vnitřní alarm! Same, ZAPNI TO!“

„Pane, je tam moc lidí, naše systémy na to nejsou dimenzované... Měli jsme to udělat dřív!“

„Prostě to zapni!“ *Jsem prezident našeho hnutí, nemůžu dopustit převzetí hlavní budovy. Můj lid mi věří! Máme nejlepší obranné mechanismy, tak proč jsou už u hlavního vchodu?!*

„Pane, pokud je chcete zastavit, musíme použít plyn...“

„Ještě ne. Mají nějaké zbraně?“

„Ne, pane, drží se za ruce.“

„Už jsou u nich roboti?“

„Ano, už je přemlouvají. Někteří ale mají výdrž, je mezi nimi i ten buddhista! Jak si říká... Stoletý? Neslyšel jste o něm? Díky meditaci má neskutečně silnou mysl. Teď přiměl jednoho robota, aby se otočil!“

„My máme výhodu, na naší straně je čas – lidé se unaví, ale přístroje ne. Robotů máme dostatek na to, aby zvládli přesvědčit většinu protestujících, že stojí na špatné straně.“

„Podívejte, další se otáčí...“

„Tohle se nesmí pokazit. Informujte mě dál.“

O týden později

„Mami! Mami, dívej! Tentokrát se protestující dostali až do budovy!“

„Panebože, je mezi nimi táta? Je v pořádku?“

„Klid, mami. Oni je nevráždí, jenom přemlouvají. Něco jsem o tom četla. Ale prý jsou všichni, co se vrátí z protestů, jako vygumovaní. Nic si nepamatují. Jako vůbec nic. Nějaký dron náhodou natočil tyhle záběry. Asi našli díru v obranném poli!“

„Hlavně aby všechno dobře dopadlo. Vždyť my se raději podřídíme, než aby někdo zemřel...“

„Mami, teď nemůžeme couvnout! Protestující vnikli do hlavní budovy. Víš, co to znamená? To je revoluce!“

„Ne, zlatíčko, to bude válka.“

„Jsi tak bojácná! Neboj, všechno bude dobrý. Vlastně, nechceš jít taky protestovat? Další demonstrace se plánuje na středu, myslím. Vždyť jsi byla politička – umíš mluvit k lidem! Každý takový protest nás posouvá blíž k cíli. Mami, Země potřebuje nový vzduch!“

„Nejdřív počkáme, jak to dopadne dnes. Možná vážně použijí plyn – těch lidí je snad přes milion, nemůžou mít tolik robotů...“

„Můžou. Ale my je porazíme.“



Tentýž týden, čtvrtek

„Čtete aktuální zprávy – kolik lidí zemřelo v průběhu protestů? Jak se firma I&R brání? Kolik plynu použila? *iNM* – vždy to víme první. Kupte si předplatné jen za...“

„Já jsem tam včera byl? Na těch protestech?“

„Ano, tati, byl. Dokonce jsi byl v čele! Ale také hned na ráno... roboti tě rychle dostali a přeprogramovali ti myšlení. Připojil ses k druhé straně.“

„Jak jsem mohl někdy být tak hloupý, že jsem se stal dobrovolně součástí společnosti ‚nového životního stylu‘? Nechápu to. A nechápu vás. Nikdy vás nepochopím. Jen běžte, běžte do ulic, když to tak chcete!“

„Tati, ti roboti ti vymyli mozek! A to jsi měl štěstí, teď už zabíjejí – o život přišlo už skoro pět set lidí!“

„No, vidíš. Kdybys podporovala druhou stranu, za pár let vědci určitě vynalezou lék na smrt. Kdybys přešla na druhou stranu... Stačí vyplnit formulář a budeš mít práva technologů.“

„To se nikdy nestane. Nikdy.“

* * *

Lidé umírali. Válka postihla celou Zemi. Nebylo nic. Jen jeden nápad...

„Slyšel jsi o tom? Dají nám jídlo a práci!“

„Kde? Kdy?“

„Prý se I&R vzchopila a přišla s řešením. Bojí se, že se ekologové a technologové nikdy nedohodnou. Že tu vždycky bude někdo, kdo bude protestovat. Tak vymysleli, že se postaví zeď. Velká zeď přes celý rovník. Ekologové budou mít jed-



nu stranu a technologové druhou. Deset let bude práce pro všechny a stroje nám pomůžou. A dostaneme jídlo. Jdeš taky?“
„Jdu, že váháš!“

Velká zeď rozdělila Zemi na dvě poloviny. Lidé začínali znovu žít, Země začala opět dýchat. Dvě zneprátelené strany si podaly ruce, popřály si štěstí a dívaly se, jak se mezi nimi zavírají a zapečetují obrovské ocelové dveře, které se už nikdy neměly otevřít.



cast první

TAKLE

SE TV ŽÍJE



„Sofie, podej mi tu lahvičku tamhle z poličky. Hned!“

„Mami, ta vodička jim nepomůže.“

„Neříkej mi, co jim pomůže a co ne. Byla jsem zdravotní sestra už dávno před válkou.“

„Vždyť se téměř usmažili zaživa! Máš tady polomrtvé chudáky, kteří si až pozdě uvědomili, že se rozhodli špatně. Teď už jim není pomoci! Táhletomu právě odpadl velký kus spáleného masa! Na to nepomůže voda v lahvičce. Oni potřebují léky, mami!“

„Ticho. Buď mi pomůžeš a někoho zachráníme, nebo jdi pryč a nech mě pracovat. Tady jsem já ta jediná, kdo jim může pomoci, a ty to víš. Takže mi podej tu lahvičku a doběhni pro listy. Jen mi přiděláváš práci, Sofie.“

Jakmile jsem jednou dostala rozum, dlouho jsem se pak vzpomínávala z rozhodnutí, které moje máma udělala. Vybrala si ekologickou stranu. To udělala. Měla milujícího manžela a syna, ale to jí nestačilo ke spokojenosti. David, její bývalý manžel, byl maximální technolog. Byl jeden z prvních, kdo se podepsal na listinu. Stále něco vynalézal, zůstával dlouho v práci, a když přišel domů, zavíral se v pokoji, aby mohl pracovat dál. Jeho vynálezy měly úspěch. Pravidelně je však „testoval“ na mámě, jestli jsou uživatelsky srozumitelné. Většinou jí ani nedával návod a čekal, jak se s novým předmětem popere. Dostala strach, když začal tyto pokusy provádět i na Albertovi.

Albert byl mimořádně nadané dítě. V pěti letech sestavil strojek hrající jeho oblíbené písničky. Kdykoliv si na něj máma vzpomene, vidím, jak se snaží potlačit slzy. Věděla sice, že pokud si bude muset Albert vybrat, zůstane pravděpodobně

s tátou – k tomu vzhlížel, toho měl rád. Ale nikdy nečekala, že by se to doopravdy stalo. Přišla válka a po válce čas rozhodování.

Zradit Zemi a zůstat se svou rodinou?

Zed' byla dokončená, musela si vybrat. S Davidem se čím dál tím víc hádali, přestávali si rozumět. Vzpomíná na něj? Možná každý den, možná každé ráno, když se probudí do zvuků šumějícího potůčku kousek od našeho domku.

Před válkou byla máma zdravotní sestrou ve velké nemocnici. Její dovednosti nejspíš přetrvaly, ale nemá vybavení, léky, personál, aby mohla zraněným opravdu pomoci. Přinášejí je čím dál častěji do jejího polního stanu, kterému říká nemocnice. Popálené, ty, kteří se pokusili dostat na druhou stranu. Mezi lidmi se rozšířil názor, že jestli je možné někde Zed' překonat, tak tady, proto sem mnoho zoufalých putuje. Je nomže nemají štěstí a brzy je najdou bez života nedaleko Zdi. Ty „pouze“ zraněné dopraví sem, do Gizeliny nemocnice. Ona je tady asi jediná, kdo si opravdu pamatuje, jak se dřív léčilo a kolik pomůcek zoufale chybí. Od malička mi vypráví, jaké lékařské vymoženosti byly v době před válkou k dispozici. Co všechno se již na lidském těle dalo operovat. Ale tady, na straně, kde vládne příroda, nemá Gizela šanci dělat zázraky.

„Zázraky dělá příroda,“ říká vždycky. Když se jí však slova derou z úst, cítím, že je to spíš uklidňující a lživá průpovědka. Sama si ji přeříkává jako pohádku na dobrou noc.

Všichni zapomněli. Nebo se tak jen tváří? I oni přece žili před válkou, ale teď jako by nevěděli, jak postavit dům, jak uvařit. Natož jak léčit. Jak to, že si jen moje máma pamatuje?

„Řekneš mi někdy zase něco o minulém světě?“

„Běž domů, Sofie.“

Často přemýšlím nad těmi, kteří se rozhodli překonat Zed'. Proč? Ví něco, co já ne? Co je trápí? A jak asi žijí ti druzí? Mám jim co závidět?